

چگونگی ارزیابی و تشخیص بیمه‌گر اتکایی توسط یک شرکت بیمه

مترجم: احسان جلالی لواسانی^۱

مقدمه

از وظایف شرکت‌های بیمه مستقیم و اولیه است که نسبت به توان و قدرت مالی و اداری شرکت‌های بیمه اتکایی جهت جبران کامل خسارت‌ها به صورت معقول و منطقی اطمینان حاصل نمایند. این امر نیازمند ارزیابی شرکت‌های بیمه اتکایی است و این ارزیابی می‌تواند از طریق واسطه بیمه یا از طریق نمایندگی‌های ارائه دهنده نرخ و با مطالعه جزئیات زیر صورت پذیرد:

۱. موقعیت کشوری که شرکت در آن تأسیس شده است چگونه است، به طوری که در معرض ریسک بودن از نظر ریسک‌های سیاسی و اقتصادی به چه نحوی است برای مثال، کنترل ارزی به چه صورت است.

۲. وسعت و محدوده فعالیت‌های شرکت و نظارت اتکایی در کشور مبدأ، پروانه یا جواز فعالیت و ثبت شرکت، قیود و شروط ورشکستگی، روش‌ها و قیدهایی که به روش معمولی یا تکنیکی اعمال می‌شود، عملیات حسابداری و غیره.

۳. تاریخچه و سابقه فعالیت شرکت، شامل هرگونه تغییر و تحولات اخیر در مالکیت اولیه، مشخصات و سابقه مدیریتی و اطلاعات مکتوبی از بیمه‌گرانی که با آنها ارتباط دارد و همچنین حجم و میزان سرمایه‌گذاری‌ها، واگذاری‌های اصلی و بزرگ و عملیات اتکایی.

۱. پژوهشگر پژوهشکده بیمه.

نقش نمایندگی‌های رتبه‌بندی

الف) رتبه‌بندی شرکت‌های بیمه به معنی ارزیابی معقول در شرایط ریسک‌های تجاری و مالی است و به عقیده عده‌ای اساساً جریان تعیین احتمال ورشکستگی، شایستگی‌ها و توانایی انجام تعهدات بلندمدت یک شرکت است، از سوی دیگر فرایند رتبه‌بندی مستقل از گزارش‌های مدیریت است که استراتژی‌ها و عملکرد یکپارچه شرکت را بیان می‌کند. معمولاً شرکت‌های بیمه تحت رهنمودهای نظارتی و با قاعده، معاملات بیمه‌ای خود را با شرکت‌هایی انجام می‌دهند که رتبه‌بندی آنها توسط مؤسسات ارزیابی به رسمیت شناخته می‌شود. اغلب شرکت‌ها، رتبه‌بندی را به‌عنوان مکمل فرایند ارزیابی استفاده می‌کنند، به‌خصوص در حالتی که دسترسی به منابع و اطلاعات محدود است.

ب) رتبه‌بندی مؤسسه‌هایی چون Standard, Poor, Fitch play, Moody یک روش مطرح در صنعت بیمه و بیمه اتکایی محسوب می‌شود. گروه‌ها و مؤسسه‌های اختصاصی رتبه‌بندی در صنعت بیمه نوعی اطمینان مقدماتی از کفایت منابع مالی شرکت‌ها اعمال و همچنین استانداردهای بیمه‌گری را ارائه می‌کنند.

این مؤسسه‌ها، درستی فعالیت‌های مالی و عملیات فنی را بررسی می‌کنند و تعادل پورترفوی ریسک و توانایی پرداخت ادعای خسارت‌های مطرح و کفایت سرمایه را فراهم می‌کنند. نمایندگی‌های رتبه‌بندی برای بررسی‌های خود عوامل کمی و کیفی را در نظر می‌گیرند.

پ) زمانی که این نمایندگی‌ها براساس تجربیات و ارزیابی‌شان نتوانند روش صحیحی برای شناسایی به شرکت‌های بیمه یا شرکت‌های بیمه اتکایی ارائه دهند، مسائل زیر را جهت رتبه‌بندی مد نظر قرار می‌دهند:

۱. بیمه‌نامه‌های صادره
۲. سطح کنترل پورترفوی
۳. توان مالی در گذشته
۴. کفایت منابع تأمین خسارت (اندازه‌گیری با ابزارهای متفاوت)
۵. سطح مدیریت مالی احتیاطی
۶. توانایی سرمایه و ذخیره سرمایه

۷. ارتباطات اتکایی

به هر حال مشکلی که از سوی نمایندگی‌های رتبه‌بندی مطرح می‌شود این موضوع است که رتبه‌بندی شرکت‌ها می‌تواند تنها نمایش و نمایی از وضعیت مطلوب شرکت‌ها را به نمایش بگذارد و تأیید درجه ایده‌آل برای هر شرکتی در مدت زمانی نه چندان طولانی می‌تواند به سطح پایین‌تری تنزل یابد. در هر حال رتبه‌بندی به دست اندرکاران در جهت ارزیابی ریسک‌ها و مدیریت ریسک کمک می‌کند ولی تضمینی برای اطمینان کامل نیست.

واژگان کلیدی:

بیمه اتکایی، رتبه‌بندی شرکت‌ها

منبع:

Deepak Godbole, "Evaluation/Assessment of a Reinsurer by an Insurance Company", Reinsurance, Jan 2002.

